

Verwarring aan de Douro

Verwarring aan de Douro

Ellen van Herk

Eerder verschenen:

Zwijgen is zilver
Thuis in de Algarve
Tweede kans in Santa Luzia
Zomer in de Alentejo
Teruggekeerd verleden
Terug naar Odeceixe

Schrijver: Ellen van Herk

Coverontwerp: Ralph van Duin

ISBN: 9789402136746

© Ellen van Herk

Deze roman is pure fictie, enige overeenkomst met bestaande personen of gebeurtenissen berust op louter toeval, ook Quinta Monteiro bestaat niet, hoewel er genoeg soortgelijke landgoederen te vinden zijn in de Douro regio.

Het is verboden zonder toestemming van de auteur (delen van) het boek te kopiëren of te verspreiden.

Hoofdstuk 1

Er klinkt een doffe dreun, gevolgd door het gevloek van haar vader en een dringend 'houd je vast, Romée!' waarna de auto van de weg schuift. Even is er het gevoel van vallen, het daglicht maakt plaats voor een soort van donkergroen. Dan volgt het geluid van water dat de auto vult en haar toenemende angst wanneer ze zich realiseert dat de man voorin niet beweegt en haar dus niet kan helpen.

'Papa! Papa!'

Romée worstelt wanhopig met de veiligheidsgordel, die ze van haar vader altijd om moet al is dat nog niet verplicht. Het water komt al tot haar middel voor ze er eindelijk in slaagt zich los te maken. Ze valt bijna tussen de twee voorstoelen door naar voren omdat de auto vreemd schuin hangt. Vertwijfeld schudt ze aan het lichaam van haar vader, maar hij reageert niet. De gordel heeft voorkomen dat hij door de voorruit is geslagen, maar toch is hij door de klap bewusteloos geraakt. In paniek kijkt ze om zich heen en opeens is er dat gezicht aan de andere kant van het raampje. Iemand probeert de deur te openen, maar door de druk van het water lukt dat niet direct en het laatste wat ze ziet voor het donker wordt, is een paar felblauwe, vastberaden ogen en door het water vervagende gelaatstrekken.

Romée schiet met een te snel kloppend hart en klam over haar hele lijf overeind in bed. Ze haalt een paar keer diep adem om het benauwde gevoel dat ze op het punt staat te verdrinken, kwijt te raken en slikt heftig. Door de zoals gewoonlijk op een kier staande luiken komt een vage lichtgloed binnen, zodat ze weet dat het rond zonsopkomst is. Ze heeft net genoeg licht om te zien dat ze in haar antieke hemelbed ligt en niet in een auto onder water. Haar blik glijdt naar het enorme baldakijn boven haar en ze huivert. Het voelt even alsof het elk moment naar beneden kan vallen en haar zal verstikken net als dat water al die jaren geleden bijna deed.

Ze slaakt een zucht en gaat op de rand van het bed zitten, haar voeten op een antieke bijna versleten, zijden Pers. Ze heeft sinds Sergio's dood een hekel aan deze kamer. Het liefst zou ze haar intrek nemen in een van de onlangs gemoderniseerde kamers, maar daar was haar schoonmoeder fel tegen geweest.

Alsof het al niet erg genoeg was dat haar hele huis het domein is geworden van buitenstaanders, heeft de vrouw boos gemompeld. De master bedroom waar zijzelf is geboren en waar ze het leven heeft geschonken aan Sergio moet blijven wat het altijd geweest is, de slaapkamer van de vrouw des huizes en dat is nu dus Romée. Hoewel Romée het graag anders zou willen, begrijpt ze haar schoonmoeders behoefte om aan deze traditie vast te houden en omdat er al zoveel is veranderd de laatste paar jaar heeft ze zich er bij neergelegd. Zo komt het dat ze elke nacht in haar eentje in het veel te grote bed ligt in die veel te grote kamer, waar ze zich nog eenzamer voelt omdat ze juist hier Sergio's aanwezigheid zo mist.

Tijdens hun huwelijk heeft ze de kamer nooit als somber of bedreigend ervaren. Met Sergio erbij was het zelfs knus en gezellig in het antieke hemelbed, maar alleen vindt ze het helemaal niets. Overdag heeft ze genoeg om handen om het verdriet en de eenzaamheid naar de achtergrond te duwen, maar als ze 's avonds alleen in dat grote bed stapt, is het steeds weer een pijnlijke confrontatie, die slechts langzaam begint te slijten.

Het enige pluspunt van de kamer is het balkon dat er bij hoort. Omdat ze weet dat ze toch niet meer in slaap valt, loopt ze over de houten vloer naar de openslaande deuren en stapt naar buiten. De marmeren tegels van het balkon voelen koud aan onder haar blote voeten en even rilt ze.

Ze wrijft over haar armen om de kou te verdrijven en probeert dan te genieten van het uitzicht. Vanaf het balkon van *Quinta Monteiro*, dat niet ver van de Douro in Noord-Portugal ligt, kan ze over de beroemde rivier kijken naar de heuvels met de op terrassen aangelegde wijngaarden en de her en der verstopt liggende wijnboerderijen, gehuchtjes en vrijstaande huizen. In het oosten kleurt de hemel langzaam oranje en ze voelt hoe de angst en de benauwde paniek uit haar nachtmerrie wegtrekken om plaats te maken voor een nog wat gespannen kalmte. Als ze naar haar handen om de reling van het balkon kijkt, ziet ze dat haar knokkels wit zijn en heel bewust ontspant ze haar greep en haalt een paar keer diep adem. Het ziet er naar uit dat het een mooie voorjaarsdag gaat worden en ze is blij dat de winter eindelijk achter hen ligt, ze is wel toe aan wat warmte en zonneshijn.

Het is lang geleden dat ze de nachtmerrie heeft gehad waar ze als kind jarenlang door werd geplaagd. Misschien wel meer dan een jaar, peinst ze

en ze vraagt zich af waardoor hij dit keer is getriggerd. Waarschijnlijk omdat ze de avond ervoor tot laat met de boekhouding is bezig geweest. Hoewel het langzaam beter gaat, maakt ze zich nog steeds zorgen om de financiën en dat heeft in haar slaap blijkbaar tot deze benauwde droom geleid. Alsof ze verdrinkt in haar financiële zorgen. Een vage glimlach verschijnt op haar gezicht. Zo erg is het gelukkig niet, al zou het beter kunnen, maar daar is ze hard mee bezig.

Ze leunt tegen de zijkant van het balkon terwijl ze naar beneden kijkt en haar blik over het omringende landschap laat glijden. *Quinta Monteiro* is een oud familie landgoed. De eerste bebouwing dateert van halverwege de negentiende eeuw en in de loop der tijd is er van alles bij- en aangebouwd. Het landhuis zelf is van de eerste helft van de twintigste eeuw en oogt klassiek, wat streng zelfs, wat enigszins wordt verzacht door de enorme bougainville en blauwe regen, die er aan diverse kanten tegenaan en overheen groeit. De garage die jarenlang het onderkomen is geweest van de landbouwvoertuigen en koetsen, later gevolgd door een aantal auto's, is ruim twee jaar geleden op haar initiatief verbouwd tot zes sfeervolle en royale gastenkamers met rondom een terras en bloementuin met allerlei zitjes. In het huis zelf, op dezelfde etage als waar Romée en haar schoonmoeder slapen, maar dan in de andere vleugel, zijn nog zes gastenkamers gecreëerd. In totaal kunnen er maximaal vierentwintig gasten op de Quinta verblijven en zo is het voormalige wijndomein *Quinta Monteiro* in een B&B veranderd en moet het voldoende opbrengen om van te leven en het geheel in de familie te houden, hoewel Romée zich wel eens afvraagt voor wie ze het eigenlijk doet, aangezien ze geen kinderen heeft.

Om deze tijd van de dag is het nog stil op het terrein. De paar gasten die er momenteel verblijven, slapen nog en ze hebben groot gelijk om half zeven 's ochtends. Nu ze toch wakker is, kan zij net zo goed gaan douchen, dan is ze in elk geval ruim op tijd beneden om het ontbijt klaar te maken. Nachtmerrie of niet, haar gasten hebben recht op een uitgebreid ontbijtbuffet.

Twintig minuten later loopt ze de brede, sierlijk bewerkte, houten trap af die uitkomt in de met marmer beklede hal achter de dubbele voordeur. De vroegere salon van de familie doet tegenwoordig dienst als ontbijtruimte en ze doet een van de dubbele deuren open naar de aangrenzende

veranda, waar binnen een half uur de zon op schijnt. Het feit dat deze ruimte juist in de ochtend zon krijgt, is voor haar dé reden geweest deze kamer als ontbijtzaal in te richten. Zelf vindt ze het heerlijk om in de zon te ontbijten en ze merkt inmiddels dat haar gasten het net zo waarderen. In deze tijd van het jaar is het weliswaar nog te fris om buiten te zitten, maar het is al wel aangenaam met de deur open, zodat mensen de vogels horen en de geur van de diverse bloemen en planten ruiken. Bovendien komen de mensen die in het gastenverblijf verblijven via deze deur de ontbijtruimte in en het oogt gastvrijer vindt ze als de deur open is. Op de veranda blijft ze een tijdje staan luisteren naar het gezang van diverse vogels, het geritsel in de struiken en het gekoer van een paar duiven op het dak van de voormalige wijnmakerij. Ze ruikt de zo kenmerkende geur, die ze is gaan associëren met Portugal, enigszins kruidig, bloemrijk en voor haar inmiddels heel herkenbaar. Haar blik volgt een koppel duiven, die blijkbaar door iets opgeschrikt opeens in een zwerm wegvliegt en ze glimlacht als ze haar haan kraaiend de nieuwe ochtend hoort begroeten. De herinnering aan de nachtmerrie ebt steeds verder weg terwijl ze zich focust op de voor haar liggende dag. Het geluid van banden op het grind kondigt de komst aan van Rosita's scooter. Tijd om aan het werk te gaan dus. Ze recht vastberaden haar rug en loopt naar de enorme keuken, waar ze een groot deel van haar dagen doorbrengt.

Op het moment dat ze zelf vanuit de gang de keuken binnenstapt, gaat de achterdeur open en komt haar hulpje Rosita binnenvallen. Het meisje wordt op de voet gevolgd door haar hondje Chico dat onmiddellijk rond Romée's benen komt draaien op zoek naar een knuffel. Zodra het dier die gekregen heeft, begeeft het zich braaf naar het kleine mandje dat op de tegels van de enorme haard staat, die allang niet meer in gebruik is en ploft daar neer. Vanaf dat plekje kan hij beide vrouwen goed in de gaten houden en is hij er als de kippen bij mocht er toevallig iets eetbaars op de grond vallen.

Rosita zet een zak met brood en een doos met *pasteis de nata* op het aanrecht en pakt haar roze schort van de haak. Het is inmiddels gewoonte geworden dat het meisje elke ochtend bij *Padaria Alexandrino* langsrijdt om Romée's bestelling af te halen. Ze is supertrots op het mooie mandje dat haar vader speciaal voorop haar scooter heeft gemaakt en waar ze elke dag heel voorzichtig de bestelling in vervoert, terwijl Chico in een soortgelijk mandje achterop zit. In het weekend blijft Rosita bij haar broer

en zusjes thuis. Op zaterdag is het haar moeder die dan komt helpen met het ontbijt en dan neemt zij de bestelling mee, terwijl op zondag het brood wordt bezorgd door een van Alexandrinos' zonen. Het had in het begin wat voeten in de aarde gehad om het allemaal te regelen, maar inmiddels loopt de hele broodprocedure als een geoliede machine.

'Bom dia, Rosita, tudo bem?'

Zoals elke ochtend haalt Romée een van de *pasteis* uit het doosje, legt hem op een schoteltje en schuift dit naar Rosita toe. Het meisje staat er met een glunderend gezicht op te wachten, haar plezier nog geen fractie minder dan de allereerste keer dat Romée haar er een gaf.

Romée pakt haar eigen schort van de haak en bindt dit voor, terwijl ze de koelkast opent op zoek naar het brooddeeg dat ze de dag ervoor heeft gemaakt. Rosita mompelt zoals altijd verlegen iets terug, haar mond vol *pastel* en Romée glimlacht geamuseerd, terwijl ze de oven voorverwarmt en het deeg in stukjes verdeelt.

De negentienjarige Rosita is de dochter van een voormalige werknemer van de Quinta. Ze is licht verstandelijk beperkt, waardoor ze niet de juiste persoon is om contact met de gasten te onderhouden, maar ze vindt het leuk om in de keuken te werken en als ze eenmaal weet wat ze doen moet, is ze nauwkeurig en enthousiast. Na het ontbijt maakt ze samen met haar moeder, die naar de Quinta komt zodra haar andere kinderen naar school zijn, de kamers schoon, waarna ze aan het eind van de ochtend samen terugkeren naar hun huis in het dorp Cambres.

Romée zou niet weten wat ze zonder het tweetal zou moeten en laat dan ook regelmatig haar waardering blijken. Ze voelt zich al schuldig genoeg dat ze de vader heeft moeten ontslaan en is blij dat ze door het in dienst nemen van zijn vrouw en dochter iets kan goedmaken, al laat Rosita's moeder nooit blijken dat ze haar iets kwalijk neemt.

Terwijl de rozijnenbroodjes, die ze dit keer als zelfgemaakte lekkernij heeft gekozen, in de oven zitten, haalt ze de vruchtencake tevoorschijn, die ze de dag ervoor gebakken heeft en begint het een en ander op een serveerwagen te zetten om naar de ontbijtruimte te brengen. Omdat er nog niet veel gasten zijn, heeft ze aan een kleine hoeveelheid lekkernijen voldoende, maar ze vindt het belangrijk dat er altijd voldoende keus is.

Ze is trots op de vele positieve reacties die ze krijgt op haar uitgebreide ontbijtbuffet. In deze tijd, waarin reviews op allerlei websites, bepalend

kunnen zijn voor wel of geen boekingen, is het de moeite meer dan waard, heeft ze ontdekt. Een goed verzorgd, royaal ontbijtbuffet levert onmisbare bonuspunten op.

Een vluchtige blik op de klok om te zien of ze nog op schema loopt, vertelt haar dat ze zelfs tijd over heeft. Dat is een voordeel van vroeg wakker worden, bedenkt ze enigszins wrang. Haar ogen gaan naar de foto boven haar werkblad en ze slaakt een diepe zucht. Wie had kunnen vermoeden dat ze de Quinta ooit zou omtoveren tot een B&B in plaats van een wijnboerderij? Af en toe vraagt ze zich af wat Sergio van haar besluit zou hebben gevonden. Waarschijnlijk zou hij haar voor gek hebben verklaard en het plan direct hebben weggewuifd, net als z'n moeder. Maar zij is nu eenmaal geen wijnboer en het runnen van een B&B gaat haar, hoe hard ze ook moet werken, stukken beter af.

Ze blijft nog even naar het gezicht van Sergio kijken, dat haar vanaf de foto toelacht en vraagt zich somber af of het gemis ooit minder zal worden, waarna ze met een ruk terugkeert tot het heden als de oven luid piepend aangeeft dat de broodjes klaar zijn.

Als de gasten klaar zijn met ontbijten en Romée in de keuken aan het opruimen is, dwalen haar gedachten opnieuw af naar de huidige stand van zaken en ze frons bedenkkelijk haar wenkbrauwen.

Na het overlijden van Sergio's vader was duidelijk geworden dat de financiële situatie niet heel goed te noemen was, maar hoe penibel het werkelijk was, bleek pas na het onverwachte overlijden van Sergio zelf.

Ze herinnert zich nog maar al te goed het moment dat de notaris haar onomwonden meedeelde dat de Quinta op het randje van de afgrond balanceerde. De moderne installatie die Sergio's vader had gekocht, bleek deels met een lening te zijn aangeschaft, terwijl de inkomsten van de wijn niet genoeg waren om de aflossingen te betalen.

Onthutst had ze de man aangehoord.

Bijna drie jaar terug

‘Het spijt me werkelijk.’

De notaris kijkt haar spijtig en met oprechte bezorgdheid aan.

‘Ik heb Sergio direct na het overlijden van z’n vader van deze situatie op de hoogte gesteld. Hij was ervan overtuigd dat hij het tij kon keren, maar hij heeft de tijd niet gehad om dat voor elkaar te krijgen, ben ik bang.’

Roméé bijt op haar lip en even schrikt ze van de woede die ze voelt. Ze heeft diverse keren aan Sergio gevraagd of het allemaal wel goed ging, maar elke keer weer heeft hij haar zorgen weggewuifd. Nu kan ze zichzelf wel wat doen dat ze het er steeds bij heeft laten zitten en niet op haar intuïtie heeft vertrouwd of in elk geval een baan heeft gezocht in plaats van hele dagen in en rond het huis rond te lummelen.

Er was altijd voldoende te doen, daar niet van, maar een regelmatig inkomen had misschien het verschil kunnen maken. Sergio was echter te trots geweest om toe te geven dat hij financiële hulp zou kunnen gebruiken en nu is het te laat.

‘Hoe dramatisch is de situatie?’ vraagt ze zacht.

‘Als u de installatie verkoopt, moet dat voldoende zijn om het restant van de lening af te lossen en nog iets over te houden. Ik kan u wel in contact brengen met iemand die misschien interesse heeft, maar dan moet u in het vervolg uw druiven ergens anders laten persen en dat zal niet veel opleveren,’ zegt de notaris enigszins verontschuldigend.

‘En als ik een deel van de wijngaard verkoop?’

Ze weet dat wat ze nu zegt ongetwijfeld heiligschennis is in de ogen van haar schoonmoeder, maar ze heeft geen flauw idee hoe ze anders het huis in stand kan houden.

De man zwijgt even en ze vraagt zich af of haar opmerking hem nu van haar vervreemdt, maar dan verschijnt er een voorzichtige glimlach op z’n gezicht.

‘Er zijn diverse porthuizen, die momenteel wijngaarden opkopen. Na de recessie trekt de markt voor port weer aan. Het is zeker een optie, maar dan bent u uw land kwijt en heeft u ook geen inkomsten meer daarvan.’

‘Dat besef ik, maar de kosten voor de paar arbeiders zijn bijna net zo hoog als wat de druivenoogst opbrengt, zeker als ik het naar de coöperatie moet gaan brengen. Daar zit geen verdienmodel in. Als Sergio en z’n vader het zelf met de wijn niet konden redden, kan ik het zeker niet met alleen maar de druiven en de salarissen van de werknemers. Bovendien ben ik geen wijnboer. Het is misschien een beter idee om met het geld wat

ik voor de installatie en een stuk van de wijngaard kan krijgen de wijnmakerij en het koetshuis te verbouwen tot gastenkamers. Een B&B runnen ligt me meer dan een wijnhuis, daar heb ik ervaring in,' legt Romée uit.

'Het toerisme zit in de lift, ook hier in het noorden. Als ik erin slaag met zo min mogelijk kosten te verbouwen, moeten we daarvan kunnen leven en hoef ik Dona Elisabeta misschien niet te vertellen dat we de Quinta moeten verkopen.'

Bij de gedachte aan haar schoonmoeder huivert ze onwillekeurig.

De vrouw zal haar zeker niet dankbaar zijn voor wat ze wil gaan doen, maar ze ziet geen andere oplossing.

Gustavo Gomez kijkt met een peinzende blik naar de vrouw tegenover hem. Hij kan het niet laten haar te bewonderen. Het is duidelijk dat ze na zijn bericht over de stand van zaken even uit het veld is geslagen, maar ze heeft zich onmiddellijk herpakt en haar vastberadenheid en wilskracht doen hem aan z'n eigen dochter denken.

Hij trommelt even nadenkend met z'n vingers op zijn bureaublad. Sergio's vader Silvio is van jongs af aan z'n beste vriend geweest en hij heeft hem meerdere keren gewaarschuwd voor z'n ambitieuze uitbreidingsplannen, maar dat was aan dovemansoren geweest. Ook Sergio heeft na zijn vaders dood niets willen weten van verkoop of bedrijfsbeëindiging, maar het ziet er naar uit dat zijn weduwe een realistischer kijk op de zaak heeft.

Tegelijkertijd weet hij maar al te goed dat haar besluit waarschijnlijk op grote weerstand zal stuiten bij haar schoonmoeder en hij neemt zichzelf voor z'n vrouw snel bij haar langs te sturen om haar als vriendin te vertellen hoe de zaken ervoor staan.

'Het zou kunnen werken,' zegt hij dan bedachtzaam, 'er zijn vrienden van Sergio die in de bouw zitten, onder andere m'n eigen zoon. Bovendien weet ik zeker dat Xavier het als z'n plicht zal voelen om te helpen.'

Hij ziet aan Romée dat ze wil protesteren en steekt direct z'n hand op, waarna hij vervolgt, 'ik weet dat hij niet verantwoordelijk is voor het ongeluk, maar ik weet dat hij het zelf wel zo voelt. Het feit dat Sergio het niet heeft overleefd en Xavier zelf er met alleen een gebroken arm van af is gekomen, zit hem nog elke dag dwars. Echt iets kunnen doen hier, voor jou, zal hem ook helpen met de verwerking. Ik verwacht dat hij niet veel meer dan de kostprijs in rekening zal willen brengen, niet om z'n schuld af te kopen, maar om het leed te verzachten. Hij zal je ongetwijfeld willen helpen om de Quinta in de familie te houden.'

Getroffen kijkt Romée de man aan. Tot een half uur geleden kende ze hem alleen van sociale bijeenkomsten op de Quinta toen haar schoonvader nog leefde. Ze heeft hem nog nooit in z'n zakelijke hoedanigheid gezien en zich voorbereid op een hoop weerstand, maar het feit dat hij direct met haar mee denkt, brengt de tranen in haar ogen.

Verdorie, sinds Sergio's dood kan ze niet ophouden met huilen en dat terwijl ze zo veel beslissingen moet nemen.

'Dat zou geweldig zijn,' brengt ze uit, naar een tissue zoekend in haar tas.

'Ik weet dat ik de capaciteiten heb om een B&B te runnen, maar ik weet ook dat ik alleen maar een fatsoenlijke prijs kan rekenen als alles er goed en verzorgd uit ziet en dat kost geld, misschien meer dan er is.'

'Ik zal direct contact opnemen met Xavier. Hij heeft een aannemersbedrijf in Régua. Als hij beschikbaar is, weet ik zeker dat hij je wil helpen. Verder zal ik m'n vrouw langs sturen bij Elisabeta. Zij zal zeker niet staan te trappelen bij het idee dat haar huis openbaar bezit wordt, maar ze moet inzien dat er weinig andere opties zijn. Ik weet niet of eerst Silvio en later Sergio open kaart met haar hebben gespeeld, maar ik ben bang van niet. Ik denk dat het tijd wordt dat ze weet hoe het er financieel voor staat. M'n vrouw kent haar al zestig jaar, als zij niet tot haar kan doordringen, kan niemand dat.'

'Ik weet van Sergio dat Silvio het nooit met haar heeft besproken,' geeft Romée toe. Opluchting dat iemand haar met daadwerkelijke hulp wil bijstaan, neemt bezit van haar en ze vervolgt, 'toen hij de situatie na de dood van z'n vader bij haar probeerde aan te kaarten, heeft ze hem direct de mond gesnoerd. Ik weet wel zeker dat ik het er niet beter van af breng dus elke hulp op dat terrein is welkom.'

'Goed, ik zal Helena vragen zo snel mogelijk bij haar langs te gaan en zodra ik Xavier heb gesproken, hoor je van mij of van hem.'

Gustavo komt achter z'n bureau vandaan en steekt z'n hand naar haar uit.

'Je bent een moedige vrouw, het zou zonde zijn als het niet zou lukken. Ik ga wat mensen benaderen voor de installatie en de grond.'

Nauwelijks twee maanden later was er een hoop veranderd op de Quinta. Gustavo had woord gehouden en in korte tijd was er van alles verkocht en kon Xavier met een aantal man beginnen aan de verbouwing.

Zoals toegezegd door Gustavo had Helena haar vriendin zo snel mogelijk op de hoogte gebracht van de penibele financiële situatie. Dona Elisabeta had schoorvoetend moeten toegeven dat er inderdaad iets aan hun situatie moest veranderen als ze de Quinta überhaupt in de familie wilde

houden, maar wilde ondanks dat niets te maken hebben met de B&B-plannen van haar schoondochter.

Zodoende worstelde Romée in haar eentje met allerlei bouwplannen, voorschriften en andere zaken waar ze van te voren niet bij stil had gestaan. Met hulp van Gustavo en een secretaresse van zijn kantoor lukte het haar alle benodigde vergunningen te krijgen en via via vond ze iemand die voor een schappelijke prijs een website in elkaar draaide.

Tussen al het geregeld door, sjouwde ze mee met de bouwvakkers en was ze weken bezig met verven tot ze geen verfkwast meer kon zien en dacht dat het nooit af zou komen. Toch slaagde ze erin binnen een jaar de verbouwing af te ronden en kort daarna arriveerden de eerste gasten.

Inmiddels is ze ruim anderhalf jaar verder en deze zomer moet blijken of al haar inspanningen van de afgelopen winter vruchten zullen afwerpen.

Ze heeft in de stille wintermaanden uren achtereen op Facebook en Instagram gezeten om zoveel mogelijk naamsbekendheid te genereren.

Op diverse manieren heeft ze contact gezocht met reisorganisaties die zich op de Portugese markt richten en fly & drive arrangementen aanbieden en inmiddels komen de eerste boekingen daarvan binnen.

Toch weet ze dat ze zich moet onderscheiden van soortgelijke B&B's.

Ze heeft ideeën over workshops, wijnproeverijen en diverse themaweken, maar ze weet ook dat ze in de zomer geen tijd heeft om dat soort zaken te organiseren dus moet ze dingen gaan uitbesteden en dat is waar ze nu over aan het piekeren is.

Een piepje van haar telefoon waarschuwt voor haar naderende afspraak en haastig trekt ze haar schort uit en strijkt haar zwarte jumpsuit glad. Over vijf minuten staat er iemand van een organisatiebureau voor de deur, hopelijk kan deze haar helpen met bepaalde zaken.

Ze wil net een kritische blik in de kleine spiegel naast de deur werpen om te zien of haar haren nog netjes zitten als de bel gaat. Schouderophalend negeert ze haar spiegelbeeld en loopt met snelle pas de met marmeren tegels beklede hal door om de voordeur te openen.

Hoofdstuk 2

Monique Martens moet zichzelf nog regelmatig in haar arm knijpen om te kunnen geloven wat er de afgelopen tien maanden allemaal in haar leven is veranderd. Begin juni vorig jaar zat ze nog met een burn-out thuis in Enkhuizen, waarna ze op aanraden van haar therapeute behoorlijk impulsief afreisde naar Portugal¹ om de confrontatie met het verleden aan te gaan. Na een hectische week waarin oude vriendinnen opdoken en een traumatische gebeurtenis uit het verleden verrassend werd afgesloten, belandde ze bij een porthuis in Vila Nova de Gaia in plaats van achter haar bureau in Nederland, zoals haar bedoeling was geweest. Hoewel ze nog een paar keer terug is geweest naar Nederland, onder andere om haar huis in Enkhuizen te verkopen, speelt haar leven zich nu af in het noorden van Portugal en ze heeft er nog geen seconde spijt van.

Het besluit om het dorp Barra bij Aveiro en haar werk in Vila Nova de Gaia te verlaten, heeft ze genomen met haar Britse vriendin, Chrystal. De twee vrouwen wonen nu officieel samen in een gehuurd huis in Varais aan de zuidoever van de Douro tegenover Peso da Régua. Monique heeft daar sinds een week een nieuwe baan bij een organisatiebureau voor toeristische excursies. Haar leven is in minder dan een jaar zo compleet veranderd dat ze zich af en toe nog wel eens afvraagt hoe het allemaal heeft kunnen gebeuren, maar het voelt goed en ze is er blij mee.

Nu is ze onderweg naar een B&B in de heuvels bij Cambres, grofweg tussen Peso de Régua en Lamego. De eigenaresse heeft interesse getoond in het aanbod van wijntours door de Douro-regio voor haar gasten en Monique is door haar baas voor het eerst alleen op pad gestuurd. Ze heeft geen idee wie ze zo meteen tegenover zich krijgt, maar ze is reuze benieuwd.

Omdat ze nog maar net naar deze streek verhuisd zijn, is de omgeving haar nog grotendeels onbekend en ze geniet dan ook volop van het uitzicht op de Douro en de vele omliggende wijngaarden waar ze langs rijdt. Ze heeft nauwelijks het gevoel dat ze aan het werk is.

Het is begin april, de winter is net voorbij en in de wijngaarden zijn de

¹ Lees meer over Monique en Chrystal in 'Terugkeer naar Odeceixe'

eerste groene blaadjes zichtbaar, zodat de hellingen er fris en lenteachtig uit zien. Op diverse plekken ziet ze mensen in de wijngaarden bezig. Ze heeft geen idee wat ze precies aan het doen zijn, maar het oogt kleurrijk en afwisselend. Ze kan zich voorstellen dat het in september tijdens de druivenpluk nog vele malen drukker is op de diverse terrassen en bijna wenst ze dat het al zover is. Ze grinnikt om zichzelf. De zomer moet nog beginnen en zij zit al uit te kijken naar de herfst. Ze werpt een blik omhoog naar de blauwe lucht en slaakt een zucht van voldoening. Na de koude en ook behoorlijk natte wintermaanden, haar eerste Portugese winter was kouder en natter geweest dan ze verwachtte, is ze blij dat het voorjaar is en de zon weer kracht heeft. Hopelijk is de tijd van dikke wintertruien nu voorbij en kan ze haar zomerjurken weer tevoorschijn halen.

Ze volgt nauwgezet de routebeschrijving die haar werkgever Eugénio haar heeft doorgegeven. Direct na de roze zonwering van *Padaria Alexandrinos* aan de linkerkant moet ze rechtsaf slaan en al let ze nog zo goed op, ze is de smalle straat toch al bijna voorbij voor ze het in de gaten heeft.

Gelukkig rijdt er niemand achter haar, dus ze zet haar auto snel in z'n achteruit en gaat vervolgens de wat omhoog lopende weg in. Bij de eerstvolgende Y-splitsing houdt ze rechts aan om vervolgens een onopvallend zijpad links in te slaan waar een klein, maar mooi bewerkt bordje met *Quinta Monteiro* op de stenen muur van het hoekhuis hangt.

De weg eindigt bij een schitterend landhuis dat tussen het groen ligt.

Aan haar linkerhand is voldoende ruimte om te parkeren en ze zet haar auto netjes naast een oude Landrover, waarna ze uitstapt en nieuwsgierig om zich heen kijkt. Als ze zich naar het noorden draait, ziet ze in de verte nog een klein stukje van de Douro met daarachter nog wat bebouwing van Peso da Régua. Om haar heen ziet ze wijngaarden en een deel met fruitbomen en ze vraagt zich af of de B&B puur een bijverdienste is van de eigenaar.

Het enige wat ze weet van deze mogelijke klant is dat het een B&B is met gasten uit heel Europa en zelfs daarbuiten en dat de eigenaresse graag workshops, cursussen en excursies voor hen wil organiseren. Wat ze precies kan verwachten en belangrijker, wat de klant precies wil, is haar nog niet duidelijk. Ze hoopt dan ook maar dat de eigenaresse, ze spiekt even snel op het blaadje in haar hand, Dona Romée Monteiro, een niet al te angstaanjagende verschijning is. Op de een of andere manier verwacht ze, nu ze het huis heeft gezien, een statige dame met grijs opgestoken

haar, ongetwijfeld met een perfect gesteven blouse en een parelsnoer.

Ze moet even lachen om haar eigen fantasie en verstevigt haar greep op haar tas, waarna ze diep adem haalt. Ze strijkt snel een laatste kreukel uit haar nieuwe witte blouse en beklimt dan de drie treden van het stenen bordes in het midden van het grote pand, dat naar de dubbele voordeur leidt. Rechts aan de muur hangt een ouderwetse trekbel met ernaast een bordje *Alojamento Local*, wat bevestigt dat ze inderdaad op het goede adres is. Ze hoort de bel binnen echoën en het duurt slechts even, maar dan klinkt het geluid van hakken op een tegelvloer. Vrijwel direct daarna wordt een van de deuren opengetrokken en staat ze tegenover een vrouw, die veel jonger is dan ze verwacht. Bovendien draagt ze geen gesteven blouse met parelsnoer, maar een moderne, zwarte jumpsuit met lange mouwen, die haar slanke figuur accentueert. Ze heeft een bijzondere ketting met rode stenen om haar hals, terwijl in het halflange blonde haar een sjaaltje in dezelfde rode kleur zit. Ze glimlacht hartelijk en oogt vlot en aantrekkelijk en ongeveer van Monique's eigen leeftijd.

'Bem-vinda, sou Romée Monteiro de Paulo.'

De blonde vrouw steekt met een spontaan gebaar haar hand uit en Monique schudt deze direct, terwijl ze zich geschrokken afvraagt of haar gastvrouw wel Engels spreekt, aangezien haar Portugees vast nog niet goed genoeg is voor een zakelijk gesprek.

'O meu nome é Monique Martens de Passeios Douro, tenho um encontro marcado, mas você fala inglês?' eindigt ze hoopvol haar ingestudeerde zinnetje.

'Inglês, francês, holandês, italiano, português, não importa, o que você quiser,' reageert de vrouw direct en Monique valt onmiddellijk uit haar rol van keurige, zakelijk vertegenwoordiger door hartgrondig 'oh, dan Nederlands graag,' uit te roepen.

Er ontstaat direct een levendig gesprek over en weer, zoals vaak wanneer twee landgenoten elkaar in een ander land treffen. Monique ontdekt al snel dat Dona Romée Monteiro de Paulo de van oorsprong Nederlandse Romée Voorthuizen is.

Romée vertelt dat ze een kleine vijftien jaar geleden in Italië de Portugees Sérgio tegen het lijf is gelopen en dat ze inmiddels al bijna net zo lang op dit familielandgoed vlakbij de Douro woont. Sérgio is een jaar of drie geleden onverwacht overleden, waarna zij de B& is begonnen.

Romée gaat Monique voor naar de keuken waar, zoals ze zegt, haar dagelijkse leven zich hoofdzakelijk afspeelt en grist in het langslopen een stapel post van een bureau in de hal, die ze in de keuken nonchalant op een grote, houten tafel gooit.

‘Ga zitten, wil je thee, koffie, iets anders?’

Ze wijst op de rechthoekige tafel met een stuk of zes stoelen erom heen en loopt zelf door naar een aanrecht dat in een restaurantkeuken niet zou misstaan.

‘We hebben als we vol zitten vierentwintig gasten, in principe zou ik voor iedereen een diner moeten kunnen klaarmaken,’ legt Romée uit, als Monique een opmerking maakt over de professionele uitstraling en de grootte van het vertrek.

‘Koffie graag,’ antwoordt Monique dan, terwijl ze aan tafel plaatsneemt en haar map voor zich neer legt.

‘Gewoon, cappuccino, *galão*?’ wil Romée weten.

‘Het houdt niet op bij jou,’ lacht Monique terwijl haar blik op het professionele apparaat valt waarmee espresso en alle andere varianten gemaakt kan worden. Zelfs een pot filterkoffie behoort zo te zien tot de mogelijkheden, waarschijnlijk voor bij het ontbijt, vermoedt ze.

‘Dan graag cappuccino, die krijg ik niet zo vaak in Portugal, althans niet de Italiaanse versie en ik neem aan zo te zien bij jou wel,’ kiest ze.

‘Absoluut waar,’ lacht Romée, terwijl ze de melk inschenkt en twee kleurrijke koppen klaar zet.

‘Ik heb lang in Italië gewoond, dus ik vind de Portugese variant maar een treurige boel. Ik trakteer mezelf regelmatig op een echte, een van de weinige verwenmomentjes die ik mezelf gun.’

Ze beweegt met vaardige hand het kannetje melk heen en weer, terwijl Monique iets meer ontspant nu blijkt dat de statige Portugese dame die ze verwachtte een hartelijke Nederlandse vrouw blijkt te zijn.

Ze kijkt nieuwsgierig om zich heen. Hoewel de inrichting van de keuken modern en functioneel is, is nog duidelijk te zien dat de basis van de ruimte oud is. Aan een muur bevindt zich een enorme betegelde haard, groot genoeg om een heel varken aan het spit in klaar te maken, wat vroeger ongetwijfeld gebeurde. De muur er tegenover wordt daarentegen vrijwel volledig in beslag genomen door een moderne koel- en vrieskast en een roestvrijstalen werkblad waarop diverse snijplanken en andere keukenattributen staan. Monique is zelf absoluut geen keukenprinses, dus haar mond valt min of meer open bij de enorme verzameling machines, messen en andere zaken.

‘Alsjeblieft,’ er wordt een royale kop voor haar neergezet met mooi opgeklopt schuim en een kunstig hartje erin en Monique slaakt een bewonderende zucht.

‘Doe je dat ook zo voor je gasten?’ vraagt ze nieuwsgierig, terwijl ze haar lepeltje in het luchtige schuim steekt.

‘Niet bij het ontbijt, dan kies ik voor de pot filterkoffie, anders kost het veel te veel tijd, maar soms als welkom of als mensen tussendoor iets bestellen. Ligt er ook aan of ik op dat moment met iets anders bezig ben,’ geeft Romée eerlijk toe, terwijl ze een stoel aan de kopse kant van de tafel naar achteren trekt, zodat ze vlakbij Monique zit.

‘Vertel, hoe kom je hier in de Douro terecht? Er zitten hier meer Engelsen dan Nederlanders, ik vind het leuk opeens een landgenoot tegen te komen,’ wil ze weten.

‘Liefde en werk,’ antwoordt Monique met een glimlach en Romée spert nieuwsgierig haar ogen open terwijl ze haar aanmoedigt verder te vertellen.

‘Ik ben vorig jaar na een vakantie in Odeceixe, aan de westkust, in Portugal blijven hangen omdat ik een tijdelijke baan kon krijgen in Gaia, bij een porthuis. Vervolgens werd ik verliefd en uiteindelijk ben ik nooit meer weg gegaan.’

Monique denkt even terug aan haar eerste ontmoeting met Chrystal en schudt met verwondering over hoe het allemaal gelopen is haar hoofd.

Ongeveer tien maanden eerder

Monique is het hele eind vanaf Odeceixe achter Julie aan gereden. De lange rit is alleen onderbroken voor de lunch in een eenvoudig restaurant langs de doorgaande weg en nu zijn ze aangekomen in Barra, een plaatsje tussen de Atlantische Oceaan en Aveiro.

Ze parkeert haar huurauto naast die van Julie in de parkeervakken, waarna ze uitstapt en naar de tweekapper kijkt, die ze herkent uit Julie’s verhalen. Vrijwel direct gaat in het rechter gedeelte de voordeur open en verschijnt er een kleurrijk geklede vrouw in de voortuin, die wuivend en lachend in hun richting komt lopen.

‘Je bent terug! Hoe was het?’ begroet ze Julie, die met haar rugzak over haar schouder al bij het tuinhek is beland. Monique ziet hoe Julie met tas en al in de armen van haar buurvrouw verdwijnt en trekt vragend haar wenkbrauwen op naar Jessica, Julie’s zus. Deze is na het eerste deel van de reis met Monique te zijn meegereden na de lunch van auto gewisseld,

zodat ze het laatste stuk met haar zus heeft afgelegd. Inmiddels is ze net als Monique uit de auto gestapt en komt nu bij haar staan.

‘Dat is Chrystal, Julie’s vriendin en buurvrouw, leuk mens,’ legt Jessica uit, ‘ik heb haar hier bij Julie ontmoet, voor we naar Odeceixe zijn afgereisd. Ze ziet er wat excentriek uit, maar ze is ongelooflijk aardig.’

Op dat moment laat Chrystal Julie los en richt zich tot de andere twee vrouwen.

‘Jessica, hoe is het? Was het wat je verwachtte in Odeceixe? En dan moet jij Monique zijn.’

Haar blik glijdt naar Monique en als twee paar bruine ogen elkaar ontmoeten, vallen ze allebei even stil.

Monique wist tot een paar seconden niet eens van het bestaan van Chrystal af, in tegenstelling tot de andere vrouw, die zelfs haar naam weet, maar op de een of andere manier voelt het niet zo. De omhelzing die volgt op het noemen van haar naam is warm en hartelijk en Monique voelt zich op slag thuis bij deze tot voor kort nog volslagen onbekende.

Misschien is het omdat de laatste paar dagen zo chaotisch zijn geweest, maar zelfs ondanks haar kleurrijke verschijning ademt de vrouw rust uit en ze voelt hoe ze ontspant in haar nabijheid.

‘En, vertel, hoe was het? Heb je nog bekenden ontmoet?’

Chrystal wendt zich opnieuw tot Julie en deze glimlacht traag en enigszins ondeugend naar haar vriendin en buurvrouw.

‘Kom op!’ dringt Chrystal aan, ‘er is iets gebeurd, ik zie het aan je.’

‘Eerst naar binnen, niet hier op straat,’ Julie maakt haar eigen hek open en terwijl Chrystal Monique meetrekt haar huis in volgt Jessica haar zus. Nog geen twee minuten later zitten ze alle vier in de achtertuin bij Chrystal.

Julie en Jessica zijn samen met Julie’s kat Tess, die binnen in het huis haar vrouwtje enthousiast heeft verwelkomd, over het muurtje tussen de twee achtertuinen geklommen en Chrystal heeft direct een fles wijn opengetrokken om Julie’s thuiskomst te vieren. Na vier glazen te hebben ingeschonken, kijkt ze van de een naar de ander in afwachting van het verhaal.

‘Ik heb ‘m gevonden,’ zegt Julie dan eenvoudig terwijl ze Tess aait, die zich op haar schoot heeft genesteld, ‘en ik ga zodra ik hier alles heb afgehandeld naar hem terug.’

‘Nee! Je meent het!’

Chrystal slaakt zo’n enthousiaste kreet dat Tess even verschrikt haar oren naar achteren doet en Julie spreekt haar snel sussend toe.

‘Vertel!’

Chrystal negeert de kat en wil direct alle details horen over de zoektocht naar het verleden en met name naar Julie's grote liefde Jaime. Als uiteindelijk na bijna een half uur de hele geschiedenis is verteld en uitgebreid besproken, leunt ze met een voldaan lachje op haar gezicht achterover.

'Zie je nu wel dat het een goed idee van me was, ik wist het wel,' zegt ze, 'en jij?' wendt ze zich dan tot Jessica, 'ben jij klaar voor je nieuwe baan?'

Jessica krijgt een kleur en schudt haar hoofd.

'Niet echt, ik merkte dat ik in deze paar dagen al heimwee kreeg. Ik moet er niet aan denken drie maanden hier alleen te zijn. Toen ik in Odeceixe was, herinnerde ik me weer hoe ik me vijftwintig jaar geleden voelde na nauwelijks zes weken. Ik kreeg het er benauwd van dus we hebben besloten morgen naar m'n baas te gaan en te kijken of Monique mijn baan kan overnemen. Zij wil hier graag blijven, in elk geval voorlopig.'

'Ah, wat leuk,' Chrystals ogen blijven rusten op Monique en opnieuw voelt het niet onprettig, integendeel.

'Je kunt Julie's huis huren, ik geloof dat ik jou wel als buurvrouw wil als Julie toch naar het zuiden vertrekt,' zegt ze dan en het is Julie die spitsvondig opmerkt, 'zonde van het geld, volgens mij zitten jullie binnen no time in één huis,' en zo was het ook inderdaad gegaan.

Nu

'Ik kon het huis van een vriendin overnemen voor een tijdelijke baan bij een porthuis in Vila Nova de Gaia en werd verliefd op haar buurvrouw, waarna ik besloot in Portugal te blijven. Sinds een paar weken wonen we in Varais en werk ik voor Passeios de Douro,' vat Monique alles wat er in de afgelopen tien maanden is gebeurd kort samen.

Even kijkt ze gespannen naar het gezicht van Romée om te zien hoe zij hierop reageert. Ze vindt het af en toe nog lastig om open te zijn over haar geartheid, die ze vreemd genoeg na een traumatische gebeurtenis van ruim vijftwintig jaar geleden volledig had weggeduwd en pas tijdens het bezoek aan Odeceixe heeft herontdekt. Romée glimlacht echter alleen maar spontaan en laat uit niets blijken dat ze er moeite mee heeft. Ze is natuurlijk ook geen Portugese, bedenkt Monique enigszins opgelucht, als Nederlandse is ze er ongetwijfeld meer aan gewend.

'En dus woon je nu in Portugal, wat leuk! En hoelang doe je dit werk dan?' wil ze weten, een slok van haar koffie nemend.

‘Om eerlijk te zijn, een week. Je bent de eerste klant waar ik alleen naar toe ga, dus ik ben heel blij dat je Nederlands spreekt,’ bekent Monique direct, ‘maar het bedrijf zelf bestaat al een jaar of vier, dus we zijn geen beginners als je dat soms dacht,’ haast ze zich eraan toe te voegen.

‘Mijn baas is begonnen met boottochten op de Douro en die werden steeds meer uitgebreid met bezoek aan porthuizen, wijngaarden, wijnproeverijen en dergelijke en nu zijn ook alle onderdelen los te boeken. Ik begreep dat jij interesse hebt in bepaalde activiteiten voor jouw gasten?’

‘Klopt, maar ik ben nog een beetje zoekende naar wat ik precies wil,’ geeft Romée toe.

‘Sommige dingen wil ik uitbesteden, excursies zeg maar, andere dingen wil ik juist hier binnenshuis gaan organiseren, maar ik weet nog niet precies hoe en wat. Ik dacht bijvoorbeeld aan themaweken,’ probeert ze uit te leggen en even ziet Monique voor het eerst sinds hun kennismaking een wat zorgelijke trek op het voorheen zo opgewekte gezicht verschijnen.

‘Ik wil de gasten graag iets extra’s bieden, iets anders dan alleen een standaard overnachting, dus dacht ik aan thema’s, bijvoorbeeld port en wijn, de Portugese keuken, maar ook yoga of Portugese les. Het liefst zou ik iemand hebben om die kant helemaal te regelen, iemand die meegaat met de gasten op excursie, maar ook hier op het terrein voor de hele logistiek en zo zorgt, zodat ik zelf me op de gasten en de Quinta kan richten, maar ik weet niet of dat in jullie aanbod past.’

‘Ik denk dat ons aanbod behoorlijk flexibel is, maar volgens mij heb jij ons helemaal niet nodig,’ is Monique’s eerste reactie.

‘Jij weet zo te horen precies wat je wilt. Het enige wat jij nodig hebt, is iemand die jou assisteert, een paar dagen per week. Volgens mij moet je met Chrystal praten,’ vindt ze.

Ze beseft dat Eugénio niet blij zal zijn met de manier waarop ze met deze potentiële klant omgaat, maar handelt puur intuïtief. Bovendien is Chrystal nog op zoek naar een baan in de regio sinds ze zijn verhuisd en dit zou perfect geschikt zijn.

Romée kijkt haar even bedachtzaam aan.

‘Je wilt dit buiten Passeios houden, begrijp ik?’ vraagt ze om zeker te weten dat ze Monique goed begrijpt.

‘Ja, misschien niet netjes van me en ik zal er ook zeker geen gewoonte van maken,’ is Monique het direct met haar eens, ‘maar wat wij regelen zijn complete dagtours en trips voor reisorganisaties, groepen en bedrijven,

die er zelf niets aan willen doen en alles willen uitbesteden. Jij wil het juist persoonlijk houden, op maat gemaakt, deels ook hier op je eigen terrein en dan moet je het denk ik anders aanpakken, persoonlijker, kleinschaliger. Ik zeg dit niet om Chrystal naar voren te schuiven, maar ik meen het als ik zeg dat ze er perfect voor zou zijn. Jullie moeten elkaar in elk geval leren kennen,' vindt ze.

Sinds ze afgelopen zomer puur instinctief in Portugal is gebleven, heeft ze leren vertrouwen op haar intuïtie en naar haar gevoel is dit een situatie die vraagt om een andere aanpak. Misschien is het omdat Romée net als zij Nederlands is, misschien ook omdat ze de vrouw gewoon direct mag en ze wat ze tot nu toe gezien heeft van de Quinta schitterend vindt, maar ze weet bijna zeker dat Chrystal en Romée samen tot heel veel in staat zullen zijn.

'Oké, kom maar met haar langs dan,' accepteert Romée haar voorstel, 'als het niet klikt of we komen er om wat voor reden dan ook samen niet uit, kan ik altijd nog met jullie bedrijf in zee voor de boottoers of zo.'

Ze spreken af dat Monique diezelfde avond nog met Chrystal langskomt, waarna Monique op staat en haar spullen bij elkaar pakt.

'Ik vond het leuk je te leren kennen,' zegt ze eerlijk en ze steekt haar hand uit, maar Romée negeert die en kust haar in plaats daarvan spontaan op beide wangen.

'Ik ook,' antwoordt ze met een warme glimlach, 'ik heb best veel contacten hier, maar weinig echt goede vriendinnen, zeker geen Nederlandse en ik heb het gevoel dat wij dat kunnen worden.'

De twee vrouwen kijken elkaar vol genegenheid aan, waarna Romée met Monique meeloopt naar de voordeur en haar nawuift als ze even later de oprit weer afrijdt.

Monique heeft de neiging onmiddellijk Chrystal te bellen, maar omdat ze nog geen carkit in haar auto heeft, besluit ze dit maar niet te doen en eerst naar kantoor te gaan. Ze moet nog even een goed verhaal in elkaar draaien voor haar baas, bedenkt ze, terwijl ze richting Régua rijdt.

Hoofdstuk 3

Zodra Monique is verdwenen, loopt Romée langzaam terug naar de keuken, maar halverwege de gang wordt ze door de stem van haar schoonmoeder staande gehouden.

'Romée, kun je even komen?'

Even klemt ze haar lippen op elkaar en sluit haar ogen, dan forceert ze een glimlach en draait zich op haar hakken om.

'Bom dia, Dona Elisabeta,' zegt ze kalm, terwijl ze de deur opendrukt van hun privéruimte en over de houten vloer, her en der bedekt met antieke tapijten, naar de vaste plek van haar schoonmoeder loopt. De oudere dame zit in een comfortabele leunstoel bij het raam naast de, vanwege het zonnige weer vandaag, niet brandende haard en heeft zoals meestal een boek in haar hand.

Terwijl ze de vrouw nadert, die bij haar binnenkomst het boek dichtslaat en naar haar op kijkt, probeert ze in te schatten in welke humeur ze deze keer is. Het kan nogal verschillen en ze weet dat ruzie met haar schoonmoeder de sfeer in het huis zeer nadelig beïnvloedt, zodat ze dat ten koste van bijna alles probeert te voorkomen, hoe lastig soms ook.

Tegelijkertijd heeft ze begrip voor het feit dat de vrouw moeite heeft om alle veranderingen van de laatste paar jaar te verwerken waaronder het verlies van haar man en zoon relatief kort na elkaar en dat maakt het gemakkelijker om zoveel mogelijk met haar mee te gaan.

'Had je bezoek?'

De dame houdt haar hoofd scheef voor de kus, die ze verwacht en waar Romée met een glimlach gehoor aan geeft.

'Ja, een Nederlandse die hier sinds kort in de buurt werkt. Ze komt vanavond met haar vriendin terug, misschien kunnen we iets voor elkaar betekenen.'

Ze weet inmiddels wel beter dan haar schoonmoeder bij de B&B te betrekken. De vrouw vindt het maar niets dat haar geboortehuis is veranderd in een toeristische trekpleister. Ze houdt zich zo veel als mogelijk buiten het zicht van gasten die 'haar huis maar komen binnenvallen alsof het van hun is,' zoals ze misprijzend zegt.

'Dat is fijn voor je,' zegt de vrouw op een ongewoon hartelijke toon, die er voor zorgt dat Romée verbaasd haar wenkbrauwen optrekt.

'Het moet prettig zijn af en toe met iemand uit je eigen land te kunnen praten, in je eigen taal,' voegt Elisabeta er begripvol aan toe, 'behalve de gasten, want die zijn snel weer weg en bovendien zal je hen nooit